

Stanislav Makar Diviak: DRACULA

"Tadam, tadam," prozpěvuje si upír Šarel Vlak. Deska praská, dneska měl úspěšný den, vypil pět lidí. Jeho vypila gramofonová jehla. Leží na zemi jako rozlitý čaj. Hrnek s Čajem jdou na procházku, Čaj vzpomíná na Konvici. Na pískem vysypané cestičce poznali Martina Luthera. "To je ale tlustoch!" řekl Hrnek. Luther to zaslechl a utrl mu ucho. "To to řachlo, to to řachlo," řehtal se Hrnek, ale neslyšel nic. Luther do něj zuřivě kopal a chlemtal z něj Čaj jako upír Šarel Vlak, Čaj oponoval, že za nic nemůže.

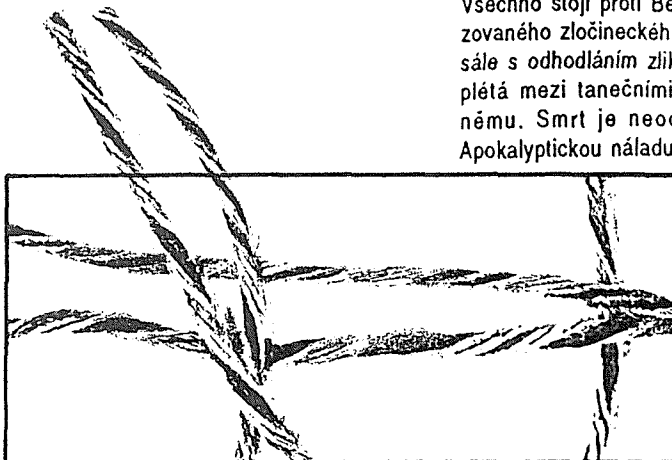
A pro zamilované:

K O N C E R T O G R O S S O

Žíravá
Kyselina jedoucí korunami třešní
Na hadech
Větrí v prázdnotě samotnou ruku
Úzká ramena
Noc za mě slzy utírá
A žílou řeky na jatkách jezu řve
Ruku proč jsem nemohl
V ruce držet její
Řízla za ní vrata jako gilotina
A do oken se vyvalila řídká žlutá krev
Po boptnajícím šterku zpět
Už už ze tmy život vyrazit
Na pavoucích cípů hvězd
Ztuhl jsem
Marioneta
Dřevo
Na křišťál.

Dekadentní divadlo Beruška z Hranic na Moravě si ve hře "Pravá ruka recitátora karetních triků" dalo záležet, aby všechny postavy třemi herci bravurně odehrané "detektivky" byly patřičně nesympatické a odporové. Toto představení, které spolu s divadlem Josef ze Vsetína porota nominovala jako náhradníky do Písku, soutěžní část Setkání netradičních divadel ve Valašském Meziříčí ukončilo.

PETR BROULÍK

BAJESTA GUMBRINA

Beseda: 7. května, 20 hod. Zájem diváků převyšuje prostorové možnosti. Místnost určená k projekci filmu je do posledního místa obsazená. Na scénu přichází kompletní sestava Unarclubu, pětice mladíků je představena: Libor Hanuš - role zloděje Berga, Petr Marek - režisér, scénář, střih, role psychiatra Dusifoje, Jiří Nebeský - scénář, střih, role George Musicboxe, Jiří Nezhyba - role pacienta Gustava, Hynek Polák - produkce, role Komplíce.

Po vyslovení každého jména zaznívá potlesk. Následuje krátká retrospektiva - komentované ukázky unarských černobílých i barevných snímků (1989-1992) a několik slov k ději filmu BAJESTA GUMBRINA, který má premiéru právě dnes. Hynek Polák zakončuje: „Zatímco všeobecně se tvrdí, že v šedesátiminutové komedii má být šest vtípů, my zvolili jiný přístup: do šedesáti minut vážného filmu jsme umístili šestset vtípů...“

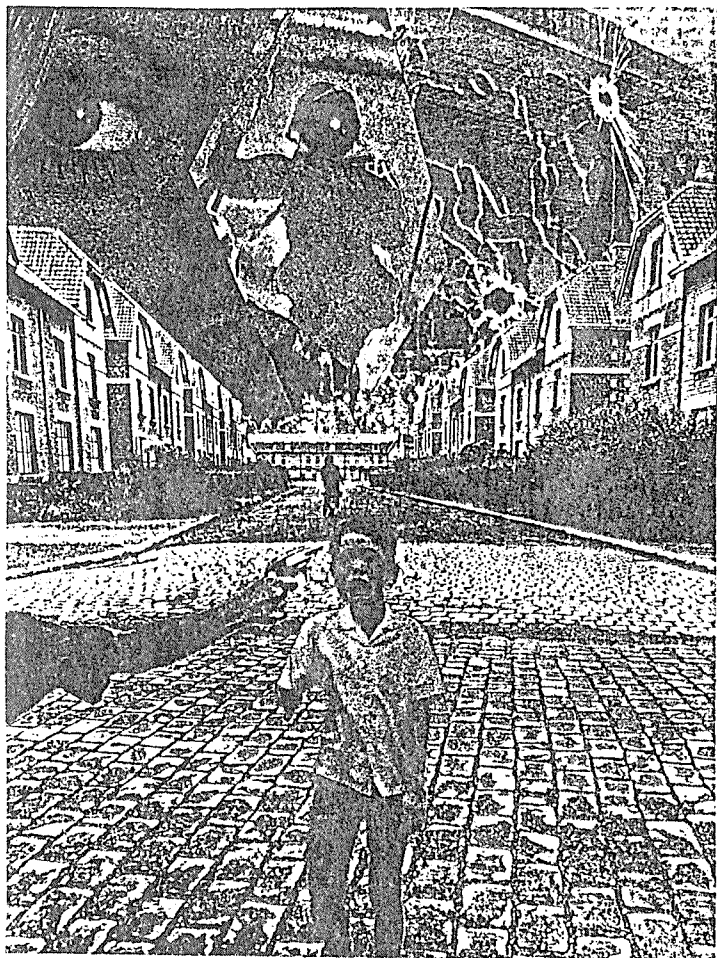
Film začíná. Zhruba do poloviny to vypadá, jakoby tvůrci sestřihali přehršlí komických scén a zcela bez řádu je seřadili za sebe. Postupně ale z filmové mozaiky před očima diváků krystalizují tři základní dějové roviny. V první vidíme pacienta Gustava v nejrůznějších situacích, jak se později ukáže, jde o vzpomínky, sny a halucinace, které sděluje svému psychiatrovi. Gustav je neúspěšným filmařem, jehož těžce zasáhl rozchod s milovanou dívkou Evou, citový vztah k ní pak velmi rychle nabývá zcela patologických rysů. Cesta k šílenství je otevřená. Alegorická postava George Musicboxe, symbolizujícího pravděpodobně pacientovo Svědomí je poslední možností konfrontace narušeného Gustava duševního světa s realitou. I ta nakonec odchází. Duševní porucha narůstá, příčinou toho je ovšem paradoxně člověk, jemuž dal Gustav svou plnou důvěru - lékař Dusifoj.

Jako červená nit se celým dějem táhne druhá rovina příběhu, jedná se vlastně o několikrát opakovanou klíčovou scénu filmu - zloděj Berg odcizí lékařův vůz, nachází v něm záznamy, usvědčující Dusifoje z aplikací nepovolených farmak s halucinogenními účinky, kterým nenapravitelně narušuje Gustavovo psychické zdraví. Berg se rozhodne lékaře vydírat.

Třetí dějová rovina - Zimní sen, který, jak se ukáže, je snem Gustavovým, představuje pacientovo prozření. Gustav si v symbolické rovině uvědomuje, že lékař je spoluzodpovědný za jeho stav. V hrůze se probouzí a volá mu. Dusifoj, chystající se právě na schůzku s Bergem, nechává Gustava napospas všem halucinacím i výčitkám a vědomě tak dává poslední impuls k jeho sebevraždě. Odchází na ples, začíná finále celého filmu. Zloděj Berg bloudí mezi tanečnickými, aniž si uvědomuje, že se pustil do hry, na kterou nestačí. Musicbox se smířuje s Komplícem. Komplic je Dusifojův přítel. Všechno stojí proti Bergovi, celý svět je v té chvíli v rukou organizovaného zločineckého gangu. Dusifoj s Komplícem se rozhlíží po sále s odhodláním zlikvidovat Berga za každou cenu. Berg se propletá mezi tanečnickými páry. Komplic zahlédne Berga. Blíží se k němu. Smrt je neodvratná. Střih, vidíme mrtvého Gustava. Apokalyptickou náladu filmu zvláštním způsobem umocňuje sborový

zpěv. Závěrečná vize shromažďuje Dusifoje, Gustava, Berga i Musicboxe k jednomu ohni. Podivný pokoj smrti.

Zvolený způsob vyprávění je, jak sami tvůrci předdeslali, divácky dosti náročný. Bylo by možné mu leccos vytknout, faktem ovšem zůstává, že filmový experiment, jakým BAJESTA GUMBRINA rozhodně je, se podařil. Diváci to dokázali po skončení svým potleskem. Je 21.30 h a první zájemci o druhou projekci přicházejí do sálu.

Tokio Nebeský P.C.

NEBESKÝ: FANTA
LIČMANOVÁ: DŽUS
NEZHYBA: KOLA

Cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek
Měl jsem jej zrovna plný obludek
Tam, kde v trávě je hnízdo kosí
Kos kusy chrástu zobáčkem nosí
A je mu moc smutno, protože je sám
V myšlenkách svých si staví onen chrám
S okny, v nichž zlatě zvoní paraván
Ten, jenž navždy zůstal nepoznán
A kde noc s nocí se smísí
My nazí cítili se tam jak kdysi
A volali jsme s ústy dokořán:
Slibuji vám, že snad se nevzdám
A nebo taky hnědý prám
Jehož povozník již dávno mrtev jest
Kdo navrhnul by protest hvězd
Když Klaus má v hubě pěst
Ano, ano, štěstí mravným patří
Kdo po smrti tě zaopatří
Jestliže táhneš jezdcem na A3
Ty jeden prokletý věčný lháři
V paži tvé se jaksi sráží
Krev, jež bublá pod garáží
A hvězda přesto září, září
A v listopadu zvedáš gáži
Jak po pivu, jak inspicient v ráži
A já zpívám dál
Tuto píseň, jež nekončí...

STANISLAV MAKAR DIVIAK

HUBEN - SVĚTEN

Z místnosti se ozývalo mlaskání, celý dům ho byl plný, dvířka skříní se pohybovala v jeho rytmu, na cylindrech lamp se srážel omastek. To je bašta! pochvaloval si Bagáč a cpal se, že mu jeho gumové břicho div nestačilo. Polykal. Hltal. Zubama maso trhal. A kosti házel otevřeným oknem slepicám. Když už byl tak plný, že mu oči lezly z důlků a pusou musel mít pořád zavřenou, aby z něj jídlo nepadalo ven, odkutálel se od stolu. Odrážel se ode stěn, jakoby dům byl jedním velkým kulečnickovým stolem, projížděl se po bytě. Naposledy se odstrčil od příborníku a setrvačností se pak pohyboval ještě několik hodin.

Chtěl zavřít oči, ale nešlo to, takže mu nezbylo, než spát takhle. Zdálo se mu o tichu, o zahradách zarostlých divokým čaplinem, o tom, jak to svinstvo s Mladým Melounem toužili dostat ze záhonů. Kopali do toho, sypali tomu žebřík, jenže nic to nepomáhalo. Nakonec si ta plechová stvůra vzala naušnice a hodila je do džezu. Sen blednul. Bagáč se probudil, zastavil se zrovna v přízemí, před telefonem. Z legrace vytáčel různá čísla a pro neznámé na druhém konci drátu imitoval matematické operace. Netoužil po ničím jiném, než po nekonečnosti číselných kombinací za ležící osmičkou, kde by se v abstrakci ztratila i nesnesitelná tloušťka jeho postavy. Po několika minutách, přestože byl teprve u odčítání, položil sluchátko a znuděně se odkutálel do předsíně. Rozhlédl se dokola. Boty, boty, kabát, boty. Všiml si, že na okně má do prachu vepsáno ošklivé rasistické heslo. Bylo mu divně, raději ho rychle utřel rukávem. Konečně je to pryč, pomyslel si a trochu se trápil, že nemá co číst.

Odvalil se po schodech do pracovny. Začal si prohlížet svou sbírku účtenek a pokladních bloků, naplněných až po okraj milými přátelskými číslicemi. Položil si hlavu na stůl a moc a moc se chtěl stát číslem. Unaveně dýchal, koutkem oka pozoroval, jestli už ta změna začala.